

[Christophersen.]

anden opfattelse end socialdemokratiet. Jeg kan faktisk slet ikke se nogle positive ting i det. Det fører til det, som økonomiministeren ganske rigtigt pegede på, et større offentligt forbrug, et større privatforbrug og en eksplosion på importsiden. Det er en lang række erhvervsfjendtlige forslag, og det er en handelspolitik, som fører os tilbage til 1930ernes og 1940ernes mørkeste tid. Det har måske nok hr. Knud Jespersens interesse, men under ingen omstændigheder vores.

Hvis man skulle løse de problemer, som forslagsstillerne har stillet op, er det en helt anden vej, man skal betræde, men det synes jeg ikke, jeg vil sige meget om i dag, for alle kender venstres syn på den sag. Jeg vil blot understrege, at så er det en erhvervsvenlig politik, en politik, som styrker konkurrenceevnen, en politik, som holder igen på udviklingen i lønninger og alle mulige andre omkostninger, og en politik, som fjerner alle de motiver, der i dag unægtelig er til at spekulere i fortsat inflation. Desværre er det ikke en politik, som efter vores opfattelse føres i det fornødne omfang, men det er en politik efter de retningslinjer, der er brug for, og det er en politik, som dette forslag under ingen omstændigheder tilstræber. Derfor har jeg været nødt til ved denne lejlighed at meddele forslagsstillerne, at de altså heller ikke skal indregne venstres 42 mandater, men som sædvanlig går jeg ud fra, at hr. Knud Jespersen vil være tilfreds med, at det ikke forholder sig sådan.

Wamberg (FP):

Med den taletid, der er til rådighed, er det umuligt i detaljer at kommentere dette af kommunisterne fremsatte beslutningsforslag. Jeg må undre mig over, at økonomiministeren og den socialdemokratiske ordfører har brugt så megen tid på så detaljeret at beskæftige sig med det, men man må jo konstatere, at frænde er frænde værst.

Generelt kunne forslaget vel passende betegnes som alt godt fra det kommunistiske hav, der efterhånden er så forurennet, at alt sundt liv er på vej til at være udslettet. Hovedparten af forslagens enkelte ingredienser er imidlertid tankevækkende nok. Det er jo i realiteten kun nogle af socialdemokratiets erklærede målsætninger, forslagens eventuelle vedtagelse ville føre til. Forskellen består blot i, at kommunisterne vil nå målene med store skridt, mens

socialdemokratiet foretrækker de små i retning af at afskaffe den personlige frihed, det personlige initiativ og den private ejendomsret. Socialdemokratiet foretrækker salamistrategien, skive for skive, hvor kommunisterne helst vil sluge hele pølsen i én mundfuld.

Skulle der endelig være noget positivt at sige om dette forslag, må det lige så generelt være, at det heldigvis ikke har nogen iøjnefaldende chance for at blive vedtaget lige straks.

Det er i sit indhold hult og falsk og uhyggelig inkonsekvent i sine indbyrdes modstridende og udokumenterede postuler, så åbenbart naivt kommunistisk propagandistisk. Troen på, at gennemførelsen af de ideer, forslaget indeholder, skulle gavne noget som helst, kan først forventes, når en større procentdel af vælgerne i dette land end nu, bl. a. gennem fru Ritt Bjerregaards folkeskolelov og øvrige uddannelsessystemer, er blevet tilstrækkelig marxistisk-socialistisk indoktrineret og derigennem har mistet evnen til selvstændig tankevirksomhed.

Når det eksempelvis i bemærkningerne til forslagens nr. 2 hedder:

» ... arbejdsgivernes oplysningspligt sammen med selvangivelserne sikrer kontrollen med A-indkomsterne på betryggende måde«, så ved forslagsstillerne udmærket, at den altovervejende del af de skatteunddragelser, vi alle ved finder sted, netop udgøres af de beløb, den tidligere finansminister så smukt betegnede som måneskinsarbejde, lige så vel som forslagsstillerne udmærket ved, at antallet af skattepligtige indkomster på over 500.000 kr. her i landet er så få, at selv om de konfiskationsforslag, der her foreslås, blev gennemført, ville provenuet blot være en minimal dråbe i det hav af forøgede offentlige udgifter, forslaget også ønsker gennemført, men ikke antyder noget realistisk om, hvorledes man vil skaffe økonomisk dækning for.

Der er to af forslagens målsætninger, jeg er principielt enig i. Den ene er, at dyrtidsportioner fritages for beskatning. Det kan blot ikke ske efter kommunistisk recept, men alene ved afskaffelse af den direkte personbeskatning.

Jeg kan også være enig i, at folkepensionsalderen skal nedsættes, men heller ikke det kan gennemføres generelt, før indkomstskatten er afskaffet.

Det kommunistiske mål, som gennemførelsen af dette forslag ville resultere i: at få kvant de sidste rester af privat initiativ her i landet